

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Revistă bimensuală — Anul 2 — No. 22
15 Noembrie 1933

— BUCUREȘTI —

Conținutul:

Ascultare 339

Incercare de a împiedeca în-
vierza 348

Sfințit Domnului Iehova 350

Voi
imi
șunteți
martori-
zice Iehova
că eu sunt
Dumnezeu.
Iaia 43:12

© W.T.O. E.I.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revista editată de două ori pe lună de

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE

117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Funcționarii:

J. F. RUTHERFORD, președinte W. E. VAN AMBURGH, secretar

PRINTED IN ROMANIA BY SOCIETATEA DE BIBLII
ȘI TRACTATE BUCUREȘTI

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Toți aceia cari studiază serios Biblia și cari, din cauza bătrâneții, infirmității sau din cauza situațiunii grele nu pot plăti abonamentul acestei reviste, vor primi revista gratuit dacă o vor cere dela Societate arătând motivele lor. Cererea trebuie reînnoită în fiecare an.

Sfânta Scriptură învățată clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; c'a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile (sau scopurile) sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voese să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și a început să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început deja să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restaurați (regenerați) și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTA este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea călăuzește pe toți cititorii săi în studiul sistematic al Bibliei și trimite instructori pentru a ajuta pe toate persoanele sau pe toate grupele de persoane cari se ocupă serios cu studiul Bibliei. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, diimpotrivă; cititorul este invitat să supună conștințul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	150.—
Cecko-Slovachia:	Coroane	24.—
Franța:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1.50

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișiana 33, București 2
Cecko-Slovachia:	Tylova ul. 16. Praha-Smichov
Iugo-Slavia:	Visegradska ul. 15. Belgrad
Franța:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario
Australia:	7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio al Societății de Biblii și Tractate

RADIO-BEZIERS	Lungime de undă 220,1 m.
Joi	20.00—20.15
BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest	Lungime de undă 237 m.
Luni	19.45—20.00
RADIO-NORMANDIE-Fécamp	Lungime de undă 223 m.
Marți (în franțuzește)	20.00—20.15
Duminecă (în englezește)	16.00—16.15
RADIO L. J. PARIS 0,8 kw.	Lungime de undă 370 m.
Vineri	19.45—20.00
RADIO TOULOUSE, 8 kw.	Lungime de undă 385,1 m.
Miercuri	19.00—19.15
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 312,8 m.
Joi	20.00—20.30
Duminecă	11.30—12.00
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

ASCULTARE

„Cu o verigă de aur și o podolbă de aur curat, așa este înțeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare”, — Proverbe 25:12.

CLASA Sanctuarului lui Iehova mai întâi trebuie să învețe ascultare înainte de a putea lua parte la justificarea Numelui său mare. Dumnezeu își dă Cuvântul poporului său de legământ și la timpul său hotărîrile și înțelesul Cuvântului său, pentruca să fie înștruiți; și în urma acestui fapt trebuie să facă voia sa. Către aceia, cari se găseseră în legământ cu El, spune: „La învățătură Ierusalime, ca nu cumva să mă depărtez de tine și să fac din tine un pustiu, o țară nelocuită!” (Ieremia 6:8) Aceste cuvinte ale lui Ieremia privesc pe aceia cari se află acum pe pământ și au încheiat un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Înțelept este acela, care cu sârguință caută să cunoască voia lui Dumnezeu depusă în Cuvântul său și apoi se grăbește, să facă voia aceasta. A asculta numai cu urechile, ceace spune Cuvântul său, nu este de ajuns: „Vezi că credința lucrează împreună cu faptele lui, și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.” (Iacob 2:22) Aceasta arată, că cei ce și-au însușit numai litera și nu spiritul Cuvântului, și cari neglijează să facă, ceace Dumnezeu le poruncește, au apucat o cale greșită. Numai formalitatea într-o înțelegere literă a Cuvântului displace lui Iehova, deoarece aceasta este egal cu o haljocură, și „Dumnezeu nu se lasă haljocorit”. (Gal. 6:7) Când Christos Isus a apărut în Templu ca să lina judecată și pe cei probați să-i aducă în Templu, precum arată faptele și Sfânta Scriptură, atunci erau două clase înaintea Lui, din care una se închina formalităților: aceștia au făcut exercițiu ca să apară sfinți făcându-și, ei au iubit ca să se roage în public, și au postit, pentruca să poată vedea, cât de buni sunt ei, și ei s’au dezvoltat în așa măsură, că ar fi potriviți și trebuincioși pentru împărăție. Cealaltă clasă dimpotrivă era de natură cu totul alta: ea consta din cei umiliți și doritori să învețe, cari au urmat cu credincioșie ceace au recunoscut ca voia lui Dumnezeu, și auume cu bucurie, și cari niciodată nu s’au uitat la puterea și capacitățile lor proprie. Clasa amintită mai întâi este cea neascultătoare, și cealaltă este clasa cea ascultătoare. Ambele clase trebuie să fie despărțite, pentruca cei aprobați să poată fie pregătiți pentru lucrarea în Templu și pentru justificarea Numelui lui Iehova în legătură cu bătălia zilei celei mari. Membrii ambelor clase stau înaintea seauului de judecată, și ambele și-au jertfit dreptul lor, să trăiască ca creaturi omenești. Dar se cere dela dânsii ceva mai important. Ei trebuie să fie ascultători.

„Li plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Cuvântului său face mai mult decât grăsimia herbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii.” (1. Samuil 13:22, 23) Profeția lui Zaharia dată în legătură cu zidirea Templului arată atât pe clasa ascultătoare, cât și pe cea neascultătoare. Ambele clase se deosebesc una de alta, și cei ascultători vor fi pregătiți, vor fi primiți în Templu și vor avea parte la justificarea Numelui lui Iehova.

Introducerea capitoului al șaptelea a profeției lui Zaharia arată pe anumiți Izraeliți, cari erau trimiși din orașul Betel, ca să se roage și să vorbească către ziditorii Templului. Aceasta a avut loc cu ceva mai mult de doi ani înainte de terminarea Templului, ceace dovedește că oamenii aceia nu au fost trimiși ca să se roage în Templu. „În anul al patrulea al împăratului Darius, Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia, în ziua a patra a lunii a noua, care este luna Chislev. Cei din Betel trimiseseră pe Șarețer și pe Reghem-Melée cu oamenii săi, să se roage Domnului.” (Zaharia 7:1, 2) Cuvântul „Betel” în limba ebraică înseamnă „Casa lui Dumnezeu”. Înțelesul acestui text este că acei oameni din orașul Betel au fost trimiși la Ierusalim. Oamenii aceia s’au întors din Babilon cu rămășița și s’au stabilit la Betel. (Ezra 2:28; Neemia 7:32; 11:31) Cei doi bărbați, Șarețer și Reghem Melée s’au prezentat sub numiri și titluri ca veniți din străinătate, cu toatăceia acum trăiau pe pământul sfânt; și aceasta indică la aceea, că ei nu erau pedepșiți în armonie cu orânduirea lui Iehova întru conducerea lucrului său. Deci acei oameni inclipue potrivit pe aceea clasă a urmașilor preluși ai lui Christos, cari au ascultat adevărul, cari au luat parte la lucrarea Ilie, și au făcut lucru mare din aceea, că ei sunt o parte a Casei lui Dumnezeu adevărată Betel. În 1918 și după aceea s’au descoperit anumite grupe de vizători, cari afirmă să fie în „adevărul prezent” și aspirații împărăției. Amândoi bărbați amintiți, cari au venit din Betel, prin purtarea lor au arătat, că ei aparțin aceleora „din vremurile bune de demult”, cari nu au știut pas cu adevărul și cu serviciul Domnului. Totasemenea dovedește clasa preumbrită de acești bărbați, că ei trăiesc în trecut, intrucât în țară la obiceiurile stabilite de oameni, și iau șeamă la zile, luni, vre-

muri și ani. (Gal. 1:10) Ei nu s'au despărțit cu totul de organizațiunea lui Satan, ei se euegă încă la aceea, că ei trebuie să fie supuși stăpânilor politici, cari domnesc țara; ei refuză, ca să spuie adevărul despre acești domnitori, că anume aceștia sunt o parte esențială a organizațiunii lui Satan, ca prin aceasta nu cumva să dea cuiva motiv, ca să se despartă de ceea ce după părerea lor este „adevărul”. Ei vin, „să se roage (sau să se umilească) Domnului”. Aceasta indică o clasă de oameni, cari în esențial practică niște „exerciții de evlavie”, cari găsesc o plăcere cu totul deosebită în aceea, ca să cânte cântări, să vorbească despre însușirile lor eminente, și pe mai departe și despre omagiul lor pentru un erou al credinței; dar de fapt ei nu dovedesc un zel adevărat și un devotament real față de serviciul Domnului Dumnezeu, precum a poruncit El. Chiar și pe preoșimea fățarnică o numesc ei „frații noștri creștini”. Deoarece cei dintâi ei însiși nu fac parte din organizațiunea dumnezeiască, astfel nici nu e tare de mirat, că ei numesc pe acești fățarnici „frați creștini”. Nici o mirare când ei doresc, ca să se vorbească domol, când se amintește organizațiunea lui Satan. „Cei de o seamă se întovărășesc ușor”.

³ Iosua, marele preot, și Zaharia și Hagai profeții lucrau la Templu, când au apărut acești bărbați, foarte sfinți la față, ca să se arate. Probabil că au avut niște barbe lungi evlavioase, au apărut cu solemnitate și sfințenie, vorbeau cu demnitate mare și cu o seriozitate pioasă către preoții din Templu, și au vărsat chiar și niște lacrimi de crocodil. „Și să întrebe pe preoții din Casa Domnului oștirilor și pe proroci: Trebuie să plâng și în luna a cincia și să mă despart, cum am făcut atâția ani?”. (Zaharia 7:3) Când erau în Babilon s'au prosternut la pământ și au plâns și dela acest timp erau mereu niște aderenți ai formalităților, și cu toată din îndurarea lui Dumnezeu s'au întors în țara lor, totuși nu au conștient să verse și mai departe lacrimi. Ei nu au prețuit bunătatea lui Dumnezeu, ei s'au euegat, că ei trebuie să continue să plângă și să se prezinte pe sine ca pe niște oameni buni. Timp de șasesprezece ani au privit nepăsători că Templul stătea pustiu, și că nimic nu s'a făcut pentru rezidirea lui; și totuși au vărsat lacrimi amare în perioade regulate, pentruca alții să poată spune despre dânșii: „Priviți la oamenii aceștia sfinți! De ar fi fost ei însă într'adevăr sinceri și devotați lui Dumnezeu, atunci încă de demult s'ar fi trezit și ar fi încetat de a mai plânge; s'ar fi pus cu curaj și cu zel arzător contra dușmanului, și cu bucurie s'ar fi pus pe treabă, ca să rezidească Templul așa cum a poruncit Dumnezeu. Chiar așa se întâmplă cu clasa amintită mai sus dela 1916 și în deosebi dela 1918. Sunt unii, cari au fost scoși din Babilon sau organizațiunea lui Satan, și cari au primit adevărul publicat înainte de vremea aceea, cari însă, fiindcă un om, conducătorul lor pământesc, a fost luat dela ei, au zis: „Mai departe nu mai este adevăr; las să ne adunăm laolaltă, să ne desfătăm cu trecutul și să deplângem ceea ce

am pierdut.” Domnul pe toate aceste lucruri zănuțe, cari se desfășură în prezent, le-a preumbril în modul cel mai minunat; și aceasta chiar de aceea a făcut, ca să ajute credincioșilor să poată face deosebire între fățarnici și servii zelosi ai lui Dumnezeu, pentruca credincioșii să fie întăriți și înarmați, de a da năvală în bătălia zilei celei mari.

⁴ Bărbații cari au venit la Ierusalim, au pus întrebare preoșilor și profesilor, ca să mai plângă în lunile a cincilea și a șaptelea și să se abțină, cum au făcut de mai mulți ani. Ziua a șaptea a luni a cincia, era ziua când Babilon a dărâmat Ierusalimul și Templul. (2. Regi 25:8, 9) Acuma văzură că oameni credincioși au zidit din nou Templul; deoarece pe acești oameni de bunăcredință i-au văzut că nu plâng, ei cu bucurie lucrează, atunci au euegat acești fățarnici sfinți evident, ca prin întrebarea lor să facă într'o măsură oarecare instrucție acestor zidari, și în acelaș timp să arate, că ce oameni buni din cale afară ar fi ei. Domnul arată că pe mai departe nu mai era potrivit a posti și a plânge, ei că „postul din luna a cincia să fie zile de veselie și bucurie”. (Zah. 8:19) Dela venirea Domnului Isus la Templul lui Iehova și strângerea la un loc a credincioșilor s'a întors un timp de bucurie; însă acei „visători” cari se euegă la „vremea bună de demult” și în țara la tradițiile omenești, continuă să postească și să plângă, și într'adevăr și-au primit deja răsplata și aceasta este aprobarea lor unii față de alții. (Matei 6:16) Plângătorii din prezent nu văd, că Domnul Isus este în Templu. De fapt acesta este unul din adevărurile mari, pe cari le combat cu înfocare, și se dedau la critica aspre contra marturilor lui Iehova, deoarece ei declară că Domnul este în Templul său sfânt. Aceasta arată că Domnul nu există pentru dânșii, că ei nu iau cunoștință despre Templu și nu-i aparțin, și că prin urmare nu sunt născuși de organizațiunea lui Dumnezeu și nu sunt învățați dela Dumnezeu. Dacă ei ar fi adunați la Domnul și unși, atunci ar vedea adevărurile mari și minunate, pe cari Domnul le descopere acuma credincioșilor săi. Ei ar pune la o parte toate formalitățile, și ar înceta de a mai posti și a plânge. „Toți cei din Templu vestește mărire Domnului”, și „bucuria Domnului este țaria lor”. — Psalm 29:9; Neemia 8:10.

⁵ Iehova dădu atunci preoșilor săi o solie, pe care trebuia s'o transmită aderenților plângători al „vremurilor bune dedemult”. „Atunci Cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel:” (Zah. 7:1) Cuvântul rostit către Zaharia găsește o precădere corespunzătoare în lumina înmulțită, care după 1922 a fost dată credincioșilor. Să avem deci în vedere unele din lucrurile minunate, pe cari Domnul le-a adus dealunci clasei Templului, și să ne bucurăm de ele. I-a plăcut Domnului să folosească „Vestitorul” ca un mijloc să transmită mesajul Lui poporului său; și în anul 1923 a început Domnul să transmită mesajul său celor flămânzi ai Lui și primadată au învățat înțelesul cuvintelor „Bucuria lui Iehova este țaria voastră.”

(Neemia 8:10) După această a descoperit Iehova poporului său în Februarie a aceluiaș an, că paharul de vin cu ocazia unei de amintire ilustrează bucuria din pricina sosirii Regelui și a Impărăției sale. După aceea s'a priceput cum se cade prima dată parabola despre talanți și mine, în care se cuprind și bucuria Domnului. După aceea s'a luminat parabola despre fecioare, în care se arată că uleiul este un simbol al bucuriei, și că fecioarele sunt pline de bucurie, deoarece se află în favorul Domnului. Iehova a continuat dealunci, ca să lase să lumineze fulgerele sale asupra Templului său, și clasa Templului a continuat și mai departe să sâlte de bucurie și zelul ei și energia ei în serviciul Domnului a mai crescut.

* Toți cei din Templu știu, că Domnul Isus este de față, și ei se bucură. A plânge acuma nu s'ar cuveni de loc, și prin urmare i-ar displace Domnului. Pentru aceea a poruncit Domnul profetului Zaharia să vorbească oamenilor celor cari depâng „vremurile bune de demult” și să le spună: „Când ați postit și ați plâns în luna a cincia și a șaptea, în acești șaptezeci de ani, care pentru mine ați postit voi?” (Zah. 7:5) Mesajul dumnezeesc a statului și a îndrumării se îndreaptă cași atunci, așa și astăzi, spre întreg poporul de legământ al lui Izrael, înțelegând atât pe cei ce ocupă poziții de răspundere, precum și pe ceilalți, anume atât clasa Mardacheu-Naomi, cât și clasa Eșterai, care din urmă clasă mai târziu a venit la adevăr: Această parte a profeției arată, că toți aceștia au practicat într'un anumit grad lucruri, care nu mai erau potrivite. Ei au jelit în trecut și au plâns: acuma însă, când Domnul a venit la Templul său, nu trebuie să postească și să plângă mai mult, deoarece a sosit timpul pentru bucurie. Numai singur cuprinsul versului al cincilea a profeției arată în sine, că postul „în luna a cincia și a șaptea” trebuia să fie un post instituit de bunăvoie întru amintirea dărmării Ierusalimului. (2. Regi 25:25, 26) Nu este nici o dovadă, că Iehova în cursul robiei de șaptezeci de ani ar fi impus celor prinși postul acesta. Ei însăși au introdus postul acesta la îndemnul oamenilor. Și în acelaș fel multele formalități, de cari s'a obișnuit poporul de legământ al lui Dumnezeu, cași în trecut așa și acuma sunt așezăminte omenești și la aceasta se potrivește de minune următoarele cuvinte a apostolului: „Dacă ați murit împreună cu Christos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, cașicum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: Nu lua, nu gusta, nu atingi cutare lucru! Toate aceste lucruri cari pier odată cu întrebuițarea lor, și sunt înfemeiate pe porunci și învățături omenești, au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într'o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva gâdăririi firii pământești.” — Coloseni 2:20—23.

* Acești visători și postitori moderni au urmat îndrumării omenești și se deprind de exemplu într'u „dezvoltarea caracterului”, ceea ce place cărnii lor proprie și altor oameni; ei cred că prin

aceasta s'ar fi făcut copii pentru Impărăție și ei mai fac, această cu scopul ca să apară în ochii altora ca cei plăcuși lui Dumnezeu. Ei se abțin dela lucruri pe cari Iehova nu le-a oprit, și își permit lucruri pe care le-a oprit. Așadar postul lor nu a fost orânduil de Iehova; Viața nenaturală de castitate nu este plăcută lui Dumnezeu; ceea ce îi place însă este activ și holărât de a fi întru oferirea „roadelor Impărăției”, așa cum a poruncit și aceasta a face cu zel și cu bucurie. Cel ce poartă de priveliște „o formă de evlavie”, și inima sa în acelaș timp se desfășă asupra persoanei însăș sau o altă creatură, nu poate să fie plăcut lui Dumnezeu. O priveliște de din afară este o haljocură, și Dumnezeu nu este orb să nu vadă.

* După aceasta profetul lui Dumnezeu tă de înțeles acestori idolatri îngâmfați, fășarnici și visători că mănecarea și beutura lor în zilele de prosperitate, nu de aceea s'a întâmplat ca să și folosească puterile în serviciul Domnului, ci din amor propriu. „Și când mănecași și beți, nu sunteți voi ceice mănecași și beți? Nu cunoașteți cuvintele pe cari le-a vestit Domnul prin proorocii de mai înainte, când Ierusalimul era încă locuit și liniștit împreună cu cetățile lui de primprejur, și când și partea de miazăzi și câmpia erau locuite?” — Zaharia 7:6, 7.

* Înainte de 1916, cei ce au intrat în legământ cu Iehova au dobândit pe vremea aceea o prosperitate considerabilă. Nenorecirea lor mare și robia lor în organizațiunea lui Satan în 1917 și 1918 a venit asupra lor. Dealunci încoace au plâns și au urlat acești visători, — ei au devenit contrari — și de atunci nu au încetat de a plânge și a urla, deoarece „ultima dorință și testamentul unui om nu au fost executate întocmai”; întrucât ei își închipue că un om ar putea face o îngrădire lucrului lui Dumnezeu. Iehova însă le spune prin profetul său, că ei în loc să se lege de cuvintele și părerile unui om mort, să studieze profețiile scrise mai dinainte pentru mângăierea și învățătura, să se nutrească din aceste cuvinte ale Domnului, și să urmeze cu sârguință poruncile sale. Iehova a lăsat și pe profetul Isaia să scrie despre lucrul acesta. (Isaia 58:1, 5) „Vestitorul” a tras atențiunea asupra acestei profeții și a încurajat pe cei căldicei și plângători, ca să se trezească și să dea ascultare poruncilor Domnului. Ei însă continuă pe căile lor egoiste și nu vreau să țină seama de Cuvântul lui Dumnezeu.

* Acuma a sosit timpul pentru predicarea adevărului și rămășița trebuie să asculte cu cea mai mare precizie de toate poruncile Domnului. (Fapte 3:22, 23) Dacă ei vreau să evite nenorecirea cea mare de a ajunge în robia organizației lui Satan și pentru aceasta să cadă în Arniaghedon, trebuie să urmeze cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu însemnal de sfinții profeți, care Cuvântul s'a scris îndeosebi spre binele și mângăierea clasei Templului. Se cere deci acuma dela fiecare membru a clasei Templului ca să procedeze cu

precauțiune și să dovedească ascultare deplină Domnului.

" Poporul de legământ al lui Dumnezeu este însărcinat ca să vestească judecățile scrise de dinainte și a face dreptate unul altuia. „Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel: „Așa a vorbit Domnul oștirilor: Faceți cu adevărat dreptate, și purtați-vă cu bunătate, și îndurare unul față de altul.” (Zah. 7:8, 9) Cei ce s'au învoit ca să facă voia lui Dumnezeu sunt îndemnați ca să nu facă părtinire și să nu înalțe numele unui om. (Psalm 50:20; Luca 16:15) Fiecare membru a corpului lui Christos trebuie să dovedească îndurare și consimțământ fraților săi și tuturor celor consacrați lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce prelinde Domnul Dumnezeu. (Mica 6:8) A înșela pe un frate în mod egoist este foarte condamnat în ochii lui Dumnezeu. „Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac, și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.” (Zah. 7:10) A presupune rău despre un frate sau a vorbi rău despre el, este o manifestare a spiritului „omului fărădelegii”, și este un atentat împotriva unui uns al lui Dumnezeu, și exercitarea unei astfel de nelegiuiri, va conduce în sfârșit pe nelegiuit în clasa „servului rău”. (1. Tes. 5:15) Oamenii cari au venit din orașul Betel la ziditorii Templului, au postit, dar nu spre onoarea Domnului, ci din motive egoiste, și cei ce azi depe pământ susțin că ar fi urmașii lui Christos, pot să învețe din aceasta, ca să nu se dea la post, ci la serviciul cu bucurie a Domnului.

" Izraeliții erau îndărătnici și se codiră să asculte, și pentru aceasta au trebuit să sufere. Faptele și pedepsele lor au fost însemnate drept pilda pentru folosul nostru, pentruca să putem umbla pe calea adevărată. „Dar ei n'au vrut să ia aminte, ei au întors spatetele, și și-au astupat urechile, ca să n'audă.” (Zah. 7:11) Aceasta nu este numai istorie ce s'a petrecut cu 2500 de ani mai înainte, ci corespunde întocmai cu ceea ce au făcut „creștinătatea” și „servul rău” dela 1922 încolo până azi. Mulți din ceice afirmă că ar fi copiii lui Dumnezeu, în loc să-și folosească cu bucurie și de bunăvoie mâinile, pentruca Numele lui Iehova să fie înălțat, au combătut lucrarea Impărăției, și continuă să o dușmănească cu cuvinte și cu fapte aspre. „Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n'asculte legea, nici cuvintele pe cari li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul său, prin proorocii de mai înainte. Din pricina aceasta Domnul oștirilor s'a aprins de o mare mânie.” (Zah. 7:12) Ei și-au închis urechile față de adevăr, și inimile lor le au îndreptate împotriva lucrului Impărăției. Mânia lui Dumnezeu a venit asupra națiunii Izrael din pricina neascultării lor; și aceasta preumbrește, că în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, adversarii trebuie să se împărtășească de o asemenea pedeapsă.

" „Creștinătatea”, în cursul perioadei Ilie a lucrului lui Dumnezeu nu a voit să asculte și rezistă încă în încăpăținarea ei. Clasa servului rău se asociază în prezent cu alte părți a organi-

zațiunii satanice și a luat poziție împotriva Impărăției lui Dumnezeu. Deci dacă vor striga, atunci Iehova nu-i va asculta. „Când chema El, n'au vrut să asculte: Deaceia nici Eu n'am vrut să ascult, când au chemat ei, zice Domnul oștirilor.” (Zah. 7:13) „Înțelepciunea strigă pe ulițe, își înalță glasul în piețe. Întoarceți-vă să ascultați mustrările mele!” Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele. Atunci mă vor chema și nu voi răspunde; mă vor căuta și nu mă vor găsi. Pentruca au urât știința, și n'au ales frica Domnului.” — Proverbe 1:20, 23, 28, 29.

" Iehova a risipit pe Izraeliți și a adus mare strâmtorare asupra lor, lăsându-i să cadă. (Zah. 7:14) Acesta a fost tipic pentru „turma mare”, care este deja asemenea unei „moșteniri pustite”. (Isaia 49:8) „Turma mare” nesocotește Cuvântul lui Dumnezeu, și pentru aceasta a fost aruncată jos; dar la timpul cuvenit vor fi scăpați. Aceia însă cari s'au întors din Babilon, au fost luminați și chemați la Impărăție, și cari au primit privilegiul ca să conlucreze la Templu, dar apoi înționat devin căldicei și neascultători — cu cât mai mare va fi pedeapsa lor! (Apoc. 3:14-18: 1. Petru 1:17; 2 Petru 2:12, 13) O expoziție exterioară din motive egoiste și lăfăria vor primi o răsplătă dreaptă din mâna Domnului. Aceia însă cari ascultă cu bucurie, vor câștiga aprobarea Domnului.

Rivna lui Iehova pentru Sion

" Iehova și-a legat Numele cu Ierusalim și a re-adus pe cei credincioși din pricina Numei lui său. Azi totasemenea rivnește pentru Sion, organizațiunea sa. Pentru aceea stă scris în profecție: „Cuvântul Domnului oștirilor a vorbit astfel: Așa vorbește Domnul oștirilor: Am o rivnă mare pentru Sion; și sunt stăpânit de o rivnă plină de mânie pentru el.” (Zah. 8:1, 2) Dupăce Satan a fost aruncat jos din cer, a început o mare persecuțiune a organizațiunii lui Dumnezeu depe pământ. „Creștinătatea” a respins pe Christos Isus, Regele, și din pricina aceasta se va descărca mânia lui Iehova asupra „creștinătății”. Rivna sa nu va aștepta mult, înainte ca va apuca să mântue Sionul. (Ieremia 25:12) Dupăce regele Babilonului (adecă Satan) și „poporul acela” (partea nevăzută a organizațiunii lui Satan) erau aruncați cu mare mânie din cer, Iehova atunci a fost mișcat de rivna Lui cea mare pentru Sion, ca să se pregătească pentru pedepsirea finală a organizațiunii nelegiuite, care pedepsă va executa-o în Armaghedon.

" Iehova și-a dat cuvântul, că „femeia” sa va da naștere unei seminte, care va nimici pe dușman. Timp de șase mii de ani, în aparență promisiunea aceasta zăcea uitată; dar în realitate nicidecum nu a fost uitată. În cursul acestui period, partea cerească a organizațiunii lui Iehova era ca o văduvă. Iehova explică prin profetul său: „Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare bucurie.” (Isaia 54:5-8) În anul 1911 Iehova iarăși s'a întors cu îndurare către organiza-

ținea cerească ilustrată prin femeia sa. Ceeace privește partea pământescă a organizațiunii sale, Iehova nu s'a întors mai de vreme de 1918, în care timp Solul său a venit deadreptul la Templu. (Mal. 3:1) În armonie cu aceasta a profeti Zaharia: „Așa vorbește Domnul: Mă întorc iarăș în Sion, și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: Cetatea cea credincioasă, și muntele Domnului oștirilor se va chema: Muntele cel sfânt.” (Zah. 8:3) Iehova prin gura altor profeti a dat în știre scopul său, de a se întoarce cu favoarea sa către Sion, și aceasta a și făcut-o. (Psalm 102:13-16) În Sion găsește acum rămășița sa credincioasă scăpare. (Isaia 11:32; 21:23) „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacob, cari se vor întoarce dela păcatele lor, zice Domnul. Și iață legământul meu cu ei zice Domnul; Dulul meu, care se odihnește peste tine (Christos mai marele decât Isaia), și cuvintele mele pe cari le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până în veac, zice Domnul.” (Isaia 59:20, 21; Mica 4:7, 8; Isaia 33:5, 6) Iehova a împlinit credincioșilor săi depe pământ această promisiune, și i-a făcut de martorii Lui.

17 Organizațiunea lui Iehova preumbrită prin Ierusalim, arată după aceasta prosperitate. „Ierusalim se va chema Cetatea cea credincioasă, adeca organizațiunea credincioșiei și a statorniciei, și anume mai întâi prin rămășița depe pământ, clasa Iuda, și apoi prin clasa Ionadal, și apoi la timpul holărit și prin „turma mare”, Ingerul Domnului însă va scoate toate polienirile și pe toți cei ce fac fărădelegă. (Apoc. 22:15) „Priveste Sionul, cetatea sărbătorilor noastre! Ochii tăi vor vedea Ierusalimul, ca locuință liniștită, ca un cort, care nu va mai fi mutat, ai cărui țărushi nu vor mai fi scoși niciodată, și ale cărui funii nu vor mai fi deslegate. Da, acolo cu adevărat Domnul este minunat pentru noi: El ne ține loc de riuri, de pâraie late, unde totuș nu pătrund corăbii cu lopeți (puterea comercială a lui Satan, reprezentată indeosebi de slăpănirza mondială britanică) și nu trece nici un vas puternic. Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiutorul nostru, Domnul este Impăratul nostru: El ne mântuește.” -- Isaia 33:20—22.

18 Iehova în veci de veci va fi un loc de scăpare pentru poporul său, și nici un „străin” în formațiuni de armată nu va mai trece prin el. (Ioil 3:16, 17, 21) Poporul de rămășiță a lui Dumnezeu vede acum binecuvântările acestea și se bucură, și Iehova vorbește către dânșii: „Nu trebuie să te temi de nici o nenorocire... Nu te teme de nimic! Sioane să nu-ți slăbească mâinile!” (Zefania 3:11—17) Iehova a trimis la Templu pe Judecătorul său mare; astfel a „restatornicil pe Judecătorul tău” și a trimis pe „sfetnicul Lui minunat”, și de acum încolo organizațiunea Lui trebuie să se numească: Cetatea credincioasă a dreptății. (Isaia 1:26; 30:20) Cei născuți din Sion prin

mesa învățătura dela Dumnezeu și se bucură de mare pace și bucurie. — Zefania 3:13.

19 Multe profesii arată, că mulți oameni vor cunoaște pe organizațiunea lui Dumnezeu înainte de Armagedon și apoi vor recunoaște, că Iehova nicidecum nu este răspunzător pentru necazul și răul care umple azi pământul, și că Impărăția lui Iehova este adevărata tuncaltă de scăpare pentru lume. Pentru adversarii lui Dumnezeu a sosit ziua de mare străntoare; pentru accia însă, cari au luat poziție de partea lui Iehova și cu statornicie și credincioșie îl reprezintă, a răsărit dimpotrivă ziua prosperității, a bucuriei și a binecuvântărilor. Poporul cu bucurie va veni spre Sion, Impărăția și vor felicita Regele. — Ier. 31:23; Psalm 48:2; Ioil 3:17.

20 La optăsprezece ani după întoarcerea rămășiței din Babilon, s'a dat următoarea profecie: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Iarăș vor șede pe ulițele Ierusalimului bătrâni și femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile. Ulițele cetății vor fi pline de băieți și fete, cari se vor juca pe ulițe.” (Zah. 8:4, 5) Aceasta nu poate să se refere la bătrânii amintiți în profecia lui Ioil, pentrucă Iehova este împotriva acelora, cari prezic și povestesc visuri mincinoase, și pe popor îl duc în rătăcire prin minciunile lor, și pe aceștia îi va slărpi. (Jeremia 23:32) Profecia lui Zaharia arată în continuare în limbaj figurativ, că Dumnezeu în zilele bătrâne a bisericii adevărate, anume la sfârșitul lumii, va readuce rămășița credincioasă așa zicând în zilele sale de bătrânețe, trebuie să rămână în organizațiunea lui Iehova, în ea să aibă parte de scul, și să nu mai fie alungată de dușmani din ea. (Psalm 31:23) Mardocheu și Naomi ambii erau bătrâni când s'au rolat dramele Estera și Rut; și „băieții și fetele (cei tineri), cari se vor juca pe ulițele (Ierusalimului)”, ne apropie eugetul, că aici este preumbrită clasa Estera și Rut ca membrele rămășiței. Acești tineri sunt copiii Sionului; astfel ilustrează și de sigur o parte a rămășiței. (Isaia 66:8; Psalm 113:9; Psalm 127:3—5) Cu ocazia împlinirii acestei profesii spune Sionul: „Cine mi i-a născut (clasa Estera și Rut)? Căci eram fără copii, și stearpă?” (Isaia 19:19—22) Copii voioși obișnuiesc să se joace pe ulițe. Explicarea profetică, că acești copii se joacă pe ulițe, arată că ei sunt în Domnul fără grijuri, plini de încredere și cu voie bună. „Să se veselească fiii Sionului de Impăratul lor! Să laude Numele Lui cu jocuri, să-l laude cu toba și cu harfa!” — Psalm 149:2, 3.

21 Minunate sunt binecuvântările de cari se bucură în prezent Sionul și credincioșii văd că binecuvântările aceste vin dela Domnul. „Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă lucrul acesta va părea de mirat în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi de mirat oară și în ochii Mei zice Domnul oștirilor.” (Zah. 8:6) Pentru Iehova nimic nu este cu nepuință.

Implinirea profesiei se datorește faptului că favoarea lui Iehova s'a întors iarăș la Sion; că El aduce în Templu pe poporul său de legământ care

se dovedește ascultător și credincios, îl unge și îl luminează; poporul său exclamă: „Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție în ochii noștri!” -- Psalm 118:23.

20 Poporul lui Iehova constă din aceia, cari cu bucurie îl ascultă, și El îi ocrotește și îi binevoiențează pentru aceea: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, Eu izbăvesc pe poporul meu din țara dela răsărit, și din țara dela asfințitul soarelui, li voi aduce înapoi și vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor în adevăr și dreptate.” (Zah. 8:7, 8) Pentruca să-i izbăvească, Iehova aduce mai întâi la iveală pe Împăratul său, aruncă jos pe Satan și pe organizațiunea lui din cer, după aceea pune capăt războiului mondial din pricina poporului său ales, și apoi trimite afară pe cei ascultători ai Lui, ca să-l reprezinte ca martori în pregătirile sale pe mai departe pentru Armagedon. Rămășița locuiește în siguranță, deoarece Numele Iehova este locul lor de scăpare. (Proverbe 18:10) Mai mult nu mai cîștesc și preamăresc oameni. Ei se închină înaintea lui Iehova și Lui îi servesc.

21 Rămășița credincioasă este poporul lui Dumnezeu, care a fost ales pentru Numele său; și aceștia au de făcut un lucru și mesajul și uneltele lor divine cu care sunt prevăzuți trebuie să le folosească în serviciul Domnului. „Așa vorbește Domnul oștirilor: Întăriți-vă mâinile, ceie auziți auziți aceste cuvinte din gura proorocilor, cari au vorbit în ziua când s'a pus temelie Casei Domnului oștirilor, când s'a început să se zidească Templul!” (Zah. 8:9) Cei ce aud acum și prelușesc profețiile acestea, pe cari Iehova le-a deschis în ziua aceasta poporului său și le-a lămurit, trebuie să fie tari și activi. Este privilegiul lor să ajute pe cei mai slabi să înțeleagă, ce înseamnă: „a întări mâinile slăbite.” (Isaia 35:3) Lucrarea Templului progresează și Domnul prevede pe poporul său, pe rămășița sa cu hrana de lipsă, pentruca să fie tari în El și în puterea țării sale.

22 În anul 1922 poporul lui Dumnezeu a ajuns la cunoștință, că Isus a sosit la Templu, și numai dela acel timp încolo au început să prețuiască privilegiul lucrării Împărăției. „Căci înainte de aceste zile, nu era răsplată nici pentru lucrul omului nici pentru vite. Cei ce căștau și intrau n'aveau nici ei pace, din pricina vrăjmasului, și Eu desbinam pe toți oamenii uai împotriva altora.” (Zah. 8:10) Zaharia nu a profețit aici despre depresiunea actuală comercială a organizațiunii lui Satan, ci despre slăbi, care au domnit între poporul lui Dumnezeu înainte de 1922. Înainte de acest an nu au cumpătat serios importanța serviciului organizat, pentru aceasta nu era pentru dânsii răsplată sau un serviciu cu efect. Ba chiar nu exista nici o bucurie cu efect. Domnea între ei o anumită măsură de frică și rezervă, deoarece au mai înghenunchiat înaintea elementelor comerciale și politice a organizațiunii lui Satan, și le-au recunoscut ca fiind „autorități înalte” sau „stăpânirile mai mari”; din pricina aceasta nu era pace. Ca învățătură principală era

privită dezvoltarea caracterului, și acesta a fost subiectul despre care au vorbit în cea mai mare parte bătrânii aleși prin vot, care dăreau să strălucască; dar serviciul din afară a fost pus la o parte de ei. Nu s'a făcut nici o lucrare reală, zelosă și cu efect. Poporul lui Dumnezeu a fost apăsător și împiedicat prin „Samariteni”, cari încă tot continuă, să se facă vinovați de „păcatul Samariei”, întrucât ei cu privire la ceea ce trebuie să se facă, bagă de seamă la cuvintele oamenilor și nu la Iehova. Diavolul s'a folosit de acești „Samariteni” și de alte elemente a organizațiunii sale, ca să apese pe poporul lui Dumnezeu și a-i inspira frică; au mai dominat și certuri în grupe, unde „bătrânii aleși” infumurați, au domnit peste moștenirea lui Dumnezeu. Unii ca aceștia au trebuit mai întâi să fie dați afară din Sanctuarul lui Dumnezeu, înainte ce putea să fie vorbă de o unitate deplină. Unii dintre contrari, după ce vor fi dați afară, ei înșiși vor continua cu toate puterile lor să împiedice lucrarea martorilor lui Iehova; cu toate acestea martorii lui Iehova vor continua cu statornicie și nu vor lăsa socoteală de adversitate, întrucât vor ocoli pe aceia, cari caută să-i împiedice.

23 Pe vremea când Zaharia a profețit, temelie Templului a fost deja depusă și lucrarea progresează deja de doi ani. Aceasta corespunde foarte potrivit timpului dela 1922 și îndeosebi dela 1926, care mai din urmă timp indică începutul timpului de fericire. (Dan. 12:12) „Acum nu voi mai face rămășiței poporului acestuia ca în trecut, zice Domnul oștirilor.” (Zah. 8:11) „În trecut” erau zilele neglijenței. Când însă poporul de legământ al lui Dumnezeu a ajuns la cunoștință că Iehova a avut o lucrare pentru ei, atunci s'a schimbat starea lor, și a început pentru dânsii prosperitatea. „Că sămănăturile vor merge bine, vița își va da rodul, pământul își va da roadele, și cerurile își vor trimite roua; și toate aceste lucruri le voi da în stăpânirea rămășiței poporului acestuia.” -- Zah. 8:12.

24 Acum să observăm, cum Iehova prin Christos Isus puternicul arhitect al Templului, a împlinit profeția. Prosperitatea amintită de Zaharia corespunde întocmai cu profeția din Hagai 2:19 și Isaia 30:23. Deacei încolo se dă o plinătate de hrană spirituală pentru toți aceia, cari cu plăcere se nutresc din ea. Domnul în îndurarea sa a îngăduit ca aceste mâncări spirituale să fie întinse prin publicațiunile Watchtower și în domeniul acelor să fie răspândită, cari iubesc pe Dumnezeu. „Sămânța” a prosperat, și urmarea este o pace, care întrece orice pricepere omenească!

25 Iehova aduce la iveală „rodul” prin „vița” sa. (Isaia 27:2, 3; Ioan 15:1, 2) Rămășița se bucură să ducă rodul acesta fraților săi și tuturor acelor, cari vreau să asculte. În același timp rămășița înșăși bza din rodul viței din nou și laudă pe Rege și pe Iehova. (Matei 26:29; Luca 22:18) Domnul a binecuvântat ostentiv rămășiței la plantarea țării sau a organizațiunii, și astfel a dăruit creștere și propășire spre slava Domnului. (Mal.

3:11) Promisiunea „Cerul își va da roua”, spune în simbol, că nu va avea loc nici o lipsă în alimente a adevărului ei (că Domnul va continua, să prevadă pe rămășița cu toate cele de lipsă. Domnul a așezat pe masa sa o plinătate de mâncări proaspete, (fiitoare de viață, și le-a dat multă bucurie și pace. În trecut se obișnuia ca jumătate din coloanele „Vestitorului” să fie umplute cu „Priviri din Turn”, privind lucrurile ce privesc lumea; dar dela 1921 încoace a încetat, și întreg spațiul ce stă la dispoziție servește la publicarea adevărilor despre Impărăția lui Iehova, și această îngrijire îndurată a Domnului a păstrat pe poporul său credincios proaspăt și sprinten. „Ca ploaia să curgă învățăturile mele, ca roua să cadă cuvântul meu, ca ploaia repede pe verdețea, ca picăturile de ploaie pe iarba! Căci voi vești Numele Domnului. Dați slavă Dumnezeului nostru!” (5. Moise 32:2,3) Poporul lui Dumnezeu a învățat acum, că adevărurile cuprinse în cartea a cincia a lui Moise să referă la poporul lui Dumnezeu, care a fost adunat în Templul său. Cei ce sunt în Christos au fost făcuți o unitate (cu o cugelare). Această unitate este „ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului; căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru vecinicie”. (Psalm 133:2,3) Promisiunea lui Iehova prin Zaharia a sunat: „Poate aceste lucruri le voi da în stăpânirea rămășiței poporului acestuia”; și în adevăr El și-a ținut promisiunea, și continuă să facă aceasta. Lucrarea a început să fie îmbrățișată cu toată serioșitatea și cu o putere deosebită, îndeosebi dela 1926, și acest an indică începutul lucrului deosebit al curățirii Sanctuarului, ca o pregătire pentru lucrul mai mare, ce trebuie să urmeze. (Ioil 2:23-28) Cei ascultători ai lui Iehova continuă să se veselească și să-l laude, în timp ce conlucrează la lucrarea Templului, și aceasta indiferent de ceea ce ar putea să zică sau să facă dușmanul, deoarece ei știu bine, că Iehova îi apără; și în Numele său se află în siguranță.

²⁴ Iehova folosește pe poporul său ca o unealtă pentru binecuvântarea altora; pentru aceea a profeșit Zaharia: „După cum ați fost un blestem între neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel vă voi mântui, și veți fi o binecuvântare. Nu vă temeți, ci înăriți-vă mâinile!” (Zah. 8:13) Anihilarea casei lui Iuda și a lui Israel arată, că profetia se împlinește într-o vreme de unitate în Christos. Din pricina neascultării lor a venit blestemul lui Dumnezeu peste ei, și ei au trăit între păgânii, pentru cari ei erau un blestem. Aceasta era și starea Israelului spiritual înainte de 1922 când Dumnezeu s'a supărat pe poporul său de legământ, deoarece era neglijent și neascultător. Dar apoi și-a întors mâna dela dânsii. (Isaia 12:1) Pentru credincioși astăzi este o plăcere să vestească Numele și operile lui Iehova: „și nu va mai fi nici un blestem”, că vrea să zică: vestirea sângvinoasă a mesajului despre Impărăția lui Iehova de fapt este o binecuvântare pentru mulți oameni, îndeosebi pentru clasa Ionadab. „Rămășița lui Iacob va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine dela Domnul, ca ploaia

înărunță pe iarba, care nu se bizue pe nimeni, și nu âtărnă de copiii oamenilor. Îmi voi răzbuna eu mâine, cu urgie, pe neamurile cari n'au vrut să asculte.” — Mica 5:6, 14.

²⁵ Iehova pregătește pe poporul său pentru bătălia zilei celei mari, și pentru aceasta îi poruncește, ca să nu se teamă; „Ascultă Izraele! Voi astăzi sunteți aproape de luptă împotriva vrăjmașilor voștri. Să nu vi se turbure inima, fiți fără teamă, nu va spăimântați, nu vă îngroziți dinaintea lor.” (5. Moise 20:3) Gog și-a adunat toate forțele sale de luptă pentru constituirea unei conspirațiuni și aceștia își îndreaptă acum întreprinderile lor dușmănoase contra „locului de adăpost al lui Iehova”; aceia însă cari se încred în Iehova fără rezerve, nu trebuie să se teamă, și nici nu se vor teme. (Ps. 27:1; 118:6; Zefania 3:16; Evcrci 13:6; 1. Ioan 4:17, 18) Pentru aceea vestește rămășița în ziua aceasta a judecării vestea Impărăției fără frică, și va continua cu ea, indiferent de orice adversitate.

²⁶ Înainte de 1918 Dumnezeu a lăsat să se vestească pe pământ adevărul potrivit cu timpul de atunci, și Creștinătatea a avut ocazie, să câștige cunoștința despre Impărăție. În timp ce se făcea așa lucrul Ilie, poporul credincios al Domnului a fost rău tratat îndeosebi în anul 1918 din partea „Creștinătății”. Pe vremea aceea se găseau între poporul de legământ al lui Dumnezeu „bătrânii aleși”, cari au neglijat să servească pe Dumnezeu; și din pricina necredincioșiei lor a fost de lipsă să fie scoși afară, pentruca cei aprofăși să poată fi pregătiți pentru scopurile lui Dumnezeu. „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: Dupăcum am căutat să vă fac rău când mă mâniau părinții voștri, zice Domnul oștirilor, și nu m'am căit de lucrul acesta.” (Zah. 8:11) Domnul de fapt nu s'a căit de aceasta, ci a dus la îndeplinire lucrarea de curățire, pentruca să aibă o oaste, care „va aduce daruri neprihănite lui Iehova”. (Mal. 3:1-4; Ezechil 20:35-38) Judecata trebuie să se înceapă dela Casa lui Dumnezeu și trebuie să continue pânăce Sanctuarul va fi justificat, și atunci neglijierea va lua sfârșit. — 1. Petru 4:17; Ezechil 21:21, 25.

²⁷ Dela 1922 și îndeosebi dela 1926 Iehova a a dat prosperitate poporului său credincios. „Tot așa acum mă întorc în aceste zile și hotărăsc să fac bine Ierusalimului și casei lui Iuda. Nu vă temeți.” (Zah. 8:15) Aceasta a făcut-o Iehova, deoarece a sosit timpul pentru justificarea Numei lui său, și nu pentrucă rămășița ar fi meritat binecuvântările. (Ezechil 36:21-23) Fiul „de parte bărbătească” s'a născut; aceasta înseamnă că Impărăția a început; pentru aceasta a sosit și „timpul hotărîi”, pentru a arăta îndurare față de Sion și pentru preamărirea și justificarea Numei lui Iehova. — Psalm 102:13; Isaia 63:4.

²⁸ Dacă rămășița vrea să rămână în Templu și să se împărtășească din lucrurile bune pe care le-a pregătit Iehova, atunci trebuie să facă ceea ce i s'a poruncit. „Iată ce trebuie să faceți fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii.”

(Zah. 8:16) Această poruncă a Domnului nu se poate ține, dacă înaintea poporului lui Dumnezeu se în vorbiri despre „desvoltarea caracterului” sau alte vorbiri măgulitoare. Vorbitorii trebuie să vorbească adevărul, și nu este adevărat că omul prin propriile sale năzuinți s'ar putea pregăti pentru cer în mod potrivit; și vorbitorul nici atunci nu poate să îndeplinească porunca lui Dumnezeu, dacă prin vorbirea lui amuzează și ține de urât publicul. El trebuie să asculte de Iehova Dumnezeu și Christos Isus. Fiecare, dacă odăla a fost adus în starea de unitate, trebuie să vorbească mesajul Împărăției a adevărului dat de Domnul. „Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. De aceea lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapei lui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora.” (Efes. 4:24-25) Ei trebuie să vorbească adevărul prezent și nu ceace s'a învățat adunării în cursul perioadei Ilie a lucrului. Ei trebuie să arate pe față la cerințele urmașilor lui Christos, la însărcinarea și răspunderea lor, și trebuie să vorbească adevărul despre Împărăția lui Dumnezeu și despre dușman, cum a poruncit această Dumnezeu. Cel ce se codește să dea ascultare marelui profet al lui Dumnezeu în aceasta și alte lucruri importante, va fi nimic. Făcătoria nu se va saferi mai mult. (Fapte 3:22,23) Adevărul despre judecata lui Iehova trebuie spus, deoarece El a poruncit să se facă aceasta. Evitați orice discuție, dar fiți sărguincioși întru vestirea adevărului: cum stă scris: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să le meargă bine (să fie în liniște și siguranță). -- Din pricina Casei Domnului Dumnezeului nostru, caut fericeirea ta.” (Psalm 122:6, 9) „Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții.” (Gal. 5:15) Rămășița credincioasă va păstra unitatea în Christos și cu voioșie va înainta în oastea Domnului. (Efes. 4:13; Fil. 1:27) Iehova urește necredincioșia față de organizațiunea sa. (Isaia 58:1) Fiecare din membrii ei este răspunzător Domnului, trebuie să se retragă cu persoana lor și să arate atenție precisă și grijă față de interesele Împărăției. „Nici unul să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapei lui, și nici să nu iubiți jurământul strâmb! Căci toate lucrurile acestea le urăsc zice Domnul.”—Zah. 8:17.

²³ Iehova a dat răspuns la întrebarea pusă de locuitorii din Betel. (Zah. 7:2). Postul din luna a patra s'a introdus în amintirea căderii Ierusalimului și luarea ca rob a regelui. (2. Regi 25:3-5) Postul din luna a șaptea s'a întâmplat în amintirea pustuirii complete a țării; și postul din luna a zecea a căzut pe vremea când Ezechil a primit vestea, că orașul a fost distrus. (Ezechil 33:21) Iehova a zis la aceasta: „Acesta să nu mai fie un timp de plâns, ci să fie casei lui Iuda spre desfătare și bucurie și serbări fericele”. Pentru aceea declară Domnul: Așa vorbește Domnul oștirilor: Postul din lună a patra, postul din luna a cincia, postul din luna a șaptea și postul din luna a zecea se vor preface pentru casa lui Iuda în zile de veselie și de bucurie, în sărbători de voioșie.

Dar iubiți adevărul și pacea!” (Zah. 8:19) Când strămtorarea anilor dela 1917, până la 1918 a venit peste poporul de legământ al lui Dumnezeu, putea să vadă cu bucurie trecerea strămtorării peste el, și să privească aceasta ca îngăduință dela Iehova spre ducerea la îndeplinire a scopurilor sale. Însă desigur, că ceica iubesc pe Domnul și adevărul său, nu s'au lănguit mai mult după 1919 asupra acelor întâmplări. Căci cu toate acestea o fac, pun din nou temelii faptelor moarte și nu merg „spre cele desăvârșite”. (Evrei 6:1) În loc să asculte de Domnul și să umble în lumina, pe care a dat-o poporului său, mulți „făcătornici” și pe maidepartele au cinsit zile și luni și vremuri și ani și au ținut adunări solemne pline de lacrimi spre amintirea morții aceluia om, care i-a condus în trecut, și la astfel de ocazii s'au rugat: „Dumnezeu să binecuvinteze amintirea lui”. Ba s'au silit și la aceea, ca să perpetueze lucrul mort al lui Ilie, precum și pietrele moarte a piramidei și lucruri asemănătoare, care nu sunt plăcute Domnului. A sosit timpul când lucrul Templului trebuie să se facă; și pentru aceasta este oportun „a uita ce a trecut”, și cu bucurie a pune mâna pe lucrul, care în vederea justificării numelui său, trebuie să se facă amăsurat poruncilor lui Iehova. Domnul spune: „Dar iubiți adevărul și pacea!”. Aceasta dă de înțeles unitate și pace întru executarea voinței dumnezeiești, dar nu o pace câștigată în urma unui compromis cu dușmanul. (Evrei 12:14) Credincioșii și cei adevărați au corespuns poruncii Domnului. Devotamentul lor credincios față de Iehova se manifestă în „Adunările regionale de servicii” mici și mari, în „zilele de mărturie universală” și campaniile dese spre onoarea și lauda lui Iehova, cari au loc și chiar în ciuda îndărătniciei dușmanului din localitățile ca de ex. Bergenfield, Asbury Park și Plainfield, New-Jersey, precum și în alte țări. Ascultarea aceasta au executat-o cu bucurie și mare pace. Aceste nu erau „serbări pline de lacrimi”. Rămășița se bucură în adevărul ce i se dă de Iehova necurmat, și anume cu totul deosebit dela 1922 încoace.

²⁴ Iehova a promis prin Zaharia, că mulți cari erau supuși organizațiunii lui Satan, vor veni ca să primească adevărul din mâinile reprezentanților Domnului. (Zah. 8:20) Organizațiunea principală trebuie să devină o casă de rugăciune pentru toate popoarele și pentru toți oamenii, cari vor primi cândva viață. (Isaia 56:7) Adevărul trebuie să ajungă la urechile multor oameni pentru ca să se poată dovedi ca unii cari stau de partea Domnului; și aceasta trebuie s'o facă înainte de Armagedon. Aceasta a fost preumbril de rugăciunea lui Solomon. (1. Regi 8:41-43) Zaharia 8:2 și 22 arată, că mulți oameni vor veni la cunoștința adevărului și vor povesti altora despre el. Clasa preumbrilă de Ionadab aude acuma adevărul și spune cu cuvintele profetului: „Și eu vreau să merg”, și să spună și altora despre Împărăție, nu pentru măgulire sau discuție, ci de bună voie, pentru a fi spre ajutorul altora. (Fil.

1:15-17) Această parte a profeciei lui Zaharia arată că mulți oameni ai diferitelor naționalități, ca japonezi, chinezi, indieni și alții vor auzi evanghelia Împărăției. Faptele arată că această parte a profeciei acum începe să se împlinească. Mesajul Împărăției se tipărește acum în 60 de limbi, și martorii lui Iehova și a Împărăției lucrează în 78 țări de pe pământ. Cei ce aud adevărul și îl primesc, nu se vor închina mai mult preoților, predicatorilor și rabinărilor, ci vor căuta adevărul în Templul lui Iehova. Aceasta în timpul prezent este în curs de împlinire. — Isaia 2:3; Mica 4:2.

„Zece oameni“

Numărul „zece” închipuie simbolic plinătate despre lucrurile referitoare la pământ, sau despre toate lucrurile, și în felul acesta se întrebuințează și în profecia următoare. „Așa vorbește Domnul oștirilor: În zilele acelea zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, și vor zice: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” — (Zah. 8:23) Timpul indicat ca „zilele acelea” acum a început, și „oamenii din toate limbile neamurilor” caracterizează pe toți oamenii, cari constituie pe clasa Ionadab, indiferent de naționalitate, și aceștia acum încep să caute adevărul Împărăției. (2. Regi 10:15:23; Psalm 68:31; Isaia 55:5. 6) Poala unei haine se lungeste până la picioare, din care motiv cuvintele profetului, „Vor apuca pe un iudeu de poala hainei”, natural că se referă la picioarele lui Christos, care justifică Numele lui Iehova și îi aduce laudă; și acesta este înțelesul numelui „Iudeu” sau „Iuda”. Christos Isus este „Leul din seminția lui Iuda” și Împăratul tuturor acelor cari laudă Numele lui Iehova. (Apoc. 5:5) Urmașii Lui credincioși de pe pământ sunt membrele de picioare ale sale sau rămășița, cari aduc acum vestea bună despre Împărăție și cântă lauda lui Iehova. (Isaia 52:7 și 8) Clasa servului rău spune: „Noi suntem iudei”; Domnul însă declară că ei sunt membrii organizației lui Satan, și Domnul știe aceasta. (Apoc. 3:9; 2:9) Iehova a pus Numele său pe ușații săi, și pentru aceea indică cei „zece oameni” pe toți oamenii de pe pământ cari cu sinceritate caută adevărul, și aceștia nu vor rătați întru stabilirea că cine este „Iudeu”. Ei vor ști că el este Christosul, anume Christos Isus și membrele corpului său uns. (Isaia 62:2; 65:15; Apoc. 2:17) Acești oameni cu bun simț spun acum membrilor de picioare a lui Christos, „Iudeului”, după felul vorbei profetului: „Noi stăm de partea voastră”. Cu aceasta exprimă: „Noi ajutam pe martorii lui Iehova și suntem pentru Împărăție.” Martorii lui Iehova urmând porunca sa preiau acum conducerea, clasa Ionadab le urmează și în felul acesta se suie în căruță sau organizație. (Isaia 62:10; 57:13; 11) Rămășița credincioasă s-a subordonat în ascultare desăvârșită poruncilor lui Iehova și îndrumărilor organizației sale, și îi

place să folosească rămășița în serviciul Templului, și să se pregătească pentru războiul Armăghedonului ce stă chiar în prag.

Întrebări pentru studiul bereân

Alin. 1. Ce pregătire și activitate este de lipsă, pentru ca clasa Sanctuarului lui Iehova să poată lua parte la justificarea Numei său? Cum este a se aplica Iacov 2:22 la starea actuală a poporului de legământ al lui Dumnezeu? Cine sunt cei „înțelepți”? Explică împrejurarea, că pecând Christos a venit la Templu să judece, au apărut două clase. Cum se poartă El cu aceste două clase?

Alin. 2—4. Oamenii din Betel au fost ei oare trimiși ca să se roage și să vorbească în Templu? Arată, că acești oameni reprezintă profetic o clasă, care a ieșit la iveală dela 1916. Explică existența unei astfel de clase în timpul prezent.

Alin. 5. Cum sunt a se înțelege cuvintele profetice (7:4), „Atunci cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel:”?

Alin. 6, 7. Cum putem ști, dacă postul amintit în versul 5 a fost orânduit de Iehova? Ce spune apostolul Pavel despre formalități? Citează faptele care arată, că este important pentru cei ce slau în serviciul Templului, ca să priceapă chestiunea aceasta.

Alin. 8—10. Spune profetul acestor idolatri, că ce scop urmăresc cu aceea, dacă beau și mănâncă? Ce trebuia să facă? Care sunt dovezile, că ei preumbresc o clasă, care acum se descopere? Arată înțelesul actual al versului 7.

Alin. 11. Care este aplicarea expresiei profetice: „Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel”? Ce înseamnă cuvintele: „Faceți cu adevărat dreptate”? Explică aplicarea versurilor 8—10. Găsește aici aplicare Ps. 50:20; Luca 16:15; Mica 6:8; 1. Tes. 5:15?

Alin. 12—14. Arată că procedura indicată în versurile 11 și 12 se potrivește la aceea ce au făcut „Creștinătatea” și „servul rău” dela 1922. Proverbe 1:20, 23, 28, 29 este în armonie cu aceasta? Care este în relația aceasta starea „turmei mari”? A celor căldicei și neascultători?

Alin. 15, 16. Când și cum a „vorbit cuvântul Domnului oștirilor”? (8:1) dacă se ia în considerare aplicarea ei profetică? Cum și când a râvnit Iehova oștirilor „pentru Sion cu o râvnă mare și mare mânie”? și i-a făcut cunoscut întoarcerea spre Sion?

Alin. 17, 18. De cine și când se va numi Ierusalim cetatea adevărului? Cum sunt a se aplica Isaia 33:20—22; Ioil 3:16, 17, 21; Zefania 3:14—16; 1-saia 1:26; 30:20; Zefania 3:17?

Alin. 19. Cum se poate spune cu adevărat, că a sosit ziua străntorării celei mari, precum și ziua prosperității, bucuriei și binecuvântărilor?

Alin. 20, 21. Explică Zah. 8:4, 5 cu citarea altor texte. Ce este cugetul, care se cuprinde în întrebarea din versul 6?

Alin. 22. Cum a împlinit Iehova promisiunea din versurile 7 și 8? Pentru ce s'a făcut aceasta?

Alin. 23. Către cine sunt îndreptate profetice cuvintele din versul 9? Ce se înțelege sub cuvintele „înlăriți mâinile voastre”? Cum s'a îngrijit Iehova, ca lipsa aceasta să se împlinescă? Ce privilegii găsește ei prin aceea, că aud cuvintele din gura profetului?

Alin. 24. Cum se înțelege versul 10?

Alin. 25, 26. Explică cuvintele din versul 11 ca introducere a cuvintelor din versul 12. Când și cum s'a împlinit profetia aceasta? Compară profetia aceasta cu cea din Hagai 2:19 și Isaia 30:23.

Alin. 27. Enumără câteva binecuvântări, care au fost asupra lucrului rămășiței, ce a început să împlinească profetia în Ioil 2:23—28.

Alin. 28. Ce este înțelesul faptului, că cuvintele din versul 13 atât față de „casa lui Iuda” cât și față de casa lui Izrael”. În ce măsură erau ei un blestem între națiuni? Cum îi va „mântui” Iehova, și cum se va îngriji, să fie „o binecuvântare”?

Alin. 29. Când și cum își găsește aplicarea profetice cuvintele din 5. Moise 20:3?

Alin. 30, 31. „Cui a căutat Iehova să-i facă rău”? Ce a fost îndemnul? Arată, că Domnul nu a lăsat să se călăsească; și pe mîndre parte că în zilele acestea a făcut bine Ierusalimului și Casei lui Iuda.

Alin. 32. Cum va împlini rămășița cerințele expuse în versul 16?

Alin. 33. Întru ce amintire s'au înfățișat serbările din lunile a patra, a cincina, a șaptea și a zecea? Explică, dacă paparul de legământ al lui Dumnezeu într'adevăr a împlinit porunca Domnului dată în versul 19?

Alin. 34. În afară de versurile 20 și 22 citează și alte texte, cari dovedesc scopul și rezultatul vestirei mesajului Împărăției.

Alin. 35. Explică versul 23, pentru a arăta, dacă profetia aceasta este în curs de împlinire. Ce alt privilegii are acum rămășița credincioasă?

(W. T. din 15 Septembrie 1933).

INCERCARE DE A ÎMPIEDECA ÎNVIEREA

ÎNVIEREA morților înseamnă o trezire din moarte și o renaștere la o viață desăvârșită. Omul Isus era mort, când pe Golgota și-a dat viața și ca om a trebuit să rămână mort pentru totdeauna, pentru că dreptul său, de a trăi ca o creatură omenească, să poată lăsa prețul de răscumpărare pentru neamul omenesc.

Învierea lui Isus a fost cea mai mare manifestare a puterii dumnezeiești, ce s'a descoperit vrednică înaintea ochilor omenești. Deoarece acesta este adevărul, se poate crede, că Satan, dușmanul a făcut tot ce i-a stat în putere, ca să împiedece învierea lui Isus; și că, dacă aceasta nu i-a putut reuși, va face tot posibilul, ca să orbească pe popor contra acestui adevăr. Aceasta este chiar ceea ce arată raportul. Să acceptăm în mod rațional, că Satan a cunoscut cuvintele profetice. În psalm 16:9-11 stă scris despre Isus: „Deaceia inima mi se bucură, sufletul mi se veselește, și trupul mi se odihnește în liniște. Că nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței tale sunt bucurii nespuse, și desfătări vecinice în dreapta ta.” Aceste texte sunt destule, să arate că învierea lui Isus a fost așteptată. Diavolul și îngerii lui nevăzuți și probabil și unii din reprezentanții lui vizibili hotărâți că erau într'o încordare ridicată: se poate să se fi felicitat reciproc din pricina morții lui Isus. Însă îndată ce au putut să se cugete cu chibzuială, s'or fi cugetat la cuvintele profetice însemnate mai dinainte despre învierea lui Isus. În raport se spune: „A doua zi care vine după ziua pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii, s'au dus împreună la Pilat, și i-au zis: Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: După trei zile voi învia. Dă porunca dar ca mormântul să fie păzit bine până la treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii lui noaptea, să-i

fură trupul, și să spună norodului: A învia din morți! Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi. Pilat le-a zis: Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți. Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.” -- Matei 27:62—66.

Cum au putut avea cunoștință preoții cei mai de seamă și fariseii despre cuvintele lui Isus, că El va învia din morți după trei zile? Nu este nici o bază pentru a crede, că El ar fi făcut o astfel de declarație în prezența sau auzul lor. Scriptura arată dimpotrivă, că Isus a spus ucenicilor săi, că după trei zile va învia. Le-a spus-o însă confidențial și nici ucenicii nu au priceput atunci, că ce anume a gândit; mai târziu însă au înțeles: -- Matei 16:21; 20:17—19; Marcu 9:31; Luca 9:19—22; 18:31—33.

Deci concluzia rațională, este că Satan, dușmanul a înțeles cuvintele lui Isus adresate ucenicilor săi, și că el a întipărit cugetul acesta în mintea fariseilor. Probabil că Satan s'a cugetat că El, dacă i-ar fi cu putință, va împiedeca învierea lui Isus; și dacă aceasta nu i-ar reuși, atunci va turbura cugetele oamenilor într'atât, încât ei nu vor crede învierea Lui. Satan nu a putut împiedeca învierea, dar a avut un rezultat destul de bun în aceea, ca să schimonosească adevărul cu privire la învierea lui Isus. În afară de aceasta Dumnezeu dădu încă o plină de bogată de dovezi ai faptului învierii lui Isus, pentru ca toți să poată recunoaște, îndată ce cugetele lor vor fi deschise pentru o pricepere adevărată.

Cu ocazia tratării de mai aproape a textelor citate mai sus observăm, că Isus a avut grije, ca să fie singur cu ucenicii Lui, când le-a vorbit despre învierea sa. Așadar fariseii nu ar fi așteptat peste trei zile învierea Lui, dacă nu le-ar fi înșelățat dușmanul cugetul acesta. După ce cugetele acestea au fost întipărite în mintea preoților din

partea lui Satan, și au câștigat putere deplină dela Pilat, ca să se îngrijească de o pază; și-au câștigat una pe plată, și au lăsat să se păzească mormântul de ei. Aceste sentințele, au făcut o pază strictă. La timpul hotărârii însă a venit ingerul lui Iehova la groapă, a tăvălit piatra dela intrare și astfel a deschis mormântul. Păznicii erau foarte uluiți de ceace au văzut și au auzit; au fugit în grabă în oraș, ca să comunice preoșimei, că Isus a înviat din morți.

Profana treime imediat a fost convocată la o sedință, în care elementele financiare și politice și preoșimea au căutat să se folosească de toată înțelepciunea lor, ca să combată situația grea. După o lungă consfătuire, elementul financiar al uniunii a procurat o sumă mare de bani, pe care au depus-o în mâinile preoșimei, cari apoi au mîlul pe păznic și le-au spus: „Spune-ți așa: Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat. Și dacă va ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului, îl vom potoli noi și vă vom scăpa de griji. Ostașii au luat banii și au făcut cum i-au învățat. Și s'a răspândit zvonul acesta printre iudei până în ziua de astăzi.” — Matei 28 versurile 13 - 15.

Fi așa de bine au aranjat chestiunea această, încât cele mai multe popoare, mai mult de nouăsprezece sute de ani nu au crezut învierea lui Isus. Diavolul a fost în stare, ca să trezească o astfel de îndoielă, că mulți nu au știut dacă Domnul Isus Christos a înviat de fapt; ori că ucenicii Lui i-au furat trupul. Dar cu toate aceste năzuințe a dușmanului, Iehova s'a îngrijit de o mulțime de dovezi, care erau de ajuns să convingă pe un serios cercetător al adevărului în acel timp sau mai târziu, că Dumnezeu a înviat din morți pe Fiul său iubit.

Când Isus a fost înviat din morți de Dumnezeu, marele Măestru s'a arătat dar nu preoșimei, ca aceștia să-l vadă și să-i fie de mărturie. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ei nu ar fi raportat adevărul despre înviere. Să observăm, că Domnul niciodată nu folosește oamenii răi, ca să fie martorii Lui, imputerniciți. Unii pot să vorbească în Numele Lui, dar aceasta o fac fără să fi autorizați. Domnul a ales de martori ai învierii sale pe unii, cari erau credincioși și L-au iubit.

Apostolul Matei era un om credincios. Mai târziu și-a pus mărturia, și deoarece mai dinainte a primit dela Domnul promisiunea că cuvintele rostite pe pământ vor fi înlăturate în cer, așa că mărturia lui Matei se poate privi ca adevărul curat, nefalsificat. Mărturia lui spune că după Sabbat, în zorii zilei întâi a săptămânii, pe care noi o numim Duminică, două femei credincioase s'au dus la mormântul Domnului nostru. Acolo au văzut un inger al Domnului care le-a apărut în statura unui om. „Dar ingerul a luat cuvântul și a zis femeilor: Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat, dupăcum ziseși. Veniți de vedeți trupul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor, că El a înviat din morți. Iată

că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo Il veți vedea. Iată că v'am spus lucrul acesta. Ele au plecat repede dela mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui. Dar iată că le-a întâmpinat Isus, și le-a zis: Bucurați-vă! Ele s'au apropiat să-l cuprindă picicarele, și I s'au închinat. Atunci Isus le-a zis: Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților mei să meargă în Galilea, acolo mă vor vedea.” — Matei 28:5-10.

„Cei unsprezece ucenici credincioși au urmat îndrumarea primită și erau pe drum spre Galilea, pe munte unde Isus i-a chemat, și acolo L-au văzut și I s'au închinat. — Matei 28:16, 17.

Una din cele mai bune metode de a încerca veracitatea martorilor, cari pun mărturie despre unu și acelaș lucru, este o comparație a mărturiilor date, dacă aceste conșună în esențial. Dacă un martor spune acelaș lucru din cuvânt în cuvânt, ce a spus celalt martor, atunci se poate spune cu o siguranță aproape absolută, că ambii martori spun un neadevăr, deoarece mărturia lor au pregătit-o în mod artificial pentru un scop. Acolo însă unde punctele esențiale în declarațiile martorilor ies la iveală, cu toată sunt vorbite în diferite chipuri și moduri, găsim în ea dovada, că martorii au vorbit adevărul. Astfel în declarațiile martorilor învierii găsim o concordanță esențială. Fiecare a povestit întâmplarea în felul obișnuit lui și a vorbit adevărul. Mărturia ucenicului Marcu în esențial este aceeaș ca a lui Matei. (Marcu 16:1-7) Mărturia lui Luca în evanghelia sa întărește asemenea cele spuse de cei doi martori amintiți mai dinainte. El povestește că femeile s'au dus la mormânt, și au văzut că piatra a fost rostogolită; că ele au intrat în cavou, și că trupul lui Isus nu era acolo; și fiind ele amărute că pentruce s'a întâmplat așa, le-a apărut doi oameni (în realitate ingeri) și au zis: „Pentruce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat.” — Luca 24:5, 6.

Mărturia apostolului Ioan în unele amănunte este diferită în esențial însă în concordanță cu celelalte trei rapoarte. (Ioan 20:1-10) Acești ucenici au strâns datele dela femeile, care erau cele dintâi la groapă, și fiecare a raportat evenimentele, cum le-au auzit dela femei, și afară de aceasta ce a văzut el însuș. Deoarece în punctele principale nu este deosebire, astfel nu este nici un motiv să ne îndoim de veracitatea declarațiilor acestor martori. Afară de aceasta raportul a fost scris sub inspirație, și prin urmare garantat de Domnul și pentru aceasta se poate primi fără ezitare ca adevăr.

Era scopul lui Dumnezeu ca să facă convingătoare și cu putere de dovadă mărturia despre învierea Domnului, nu pentru dușman, ci în folosul aceluia, cari în acel timp sau mai târziu urmau să fie educați despre aceasta. În scopul acesta a apărut Domnul Isus ucenicilor săi la diferite ocazii, și de fiecare dată numai pentru scurt timp, când a lăsat câte o mărturie puternică și covârșitoare. El nu s'a prezentat în trupul călător

a fost crucificat. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ucenicii ar fi fost aplecați să creadă, că El ar fi simplu numai omul Isus, care a adormit și iarăși s'a trezit. Trupul Lui nu a văzut putrezire, deoarece Domnul a zis că nu va vedea putrezirea. „Nu vei lăsa ca prea iubitul Tău să vadă putrezire.” Când Isus a fost înviaț din morți, nu mai era om, ci din contră reoglindirea măreției lui Iehova. El s'a așezat la dreapta măreției în cer. (Evrei 1:3; Filipeni 2:6-11) Aceasta ar fi fost imposibil pentru o creatură omenească. Carne și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu. — 1. Corinteni 15:50.

Un anumit timp după învierea Lui din morți a zis Isus: „Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu în cheile morții și ale locuinței morșilor.” (Apoc. 1:18). El a mai zis,

SFINȚIT DOMNULUI IEHOVA

CAM cu treizecișicinci secole mai înainte, înaintașii poporului evreu care trăiesc risipit pe pământ, trăiau ca sclavi în înțelesul cuvântului sub domnia Egipteană. Atât pentru evrei, cât și pentru așa-numitele „națiuni” din prezent, zace o însemnătate adâncă în contractul sau legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu prin Moise cu oastea de sclavi, care atunci cu puterea lui Dumnezeu au fost liberați de sub robia Egipteană.

Horeb este numele în general pentru munții sinaitici din Arabia. Ambele nume folosite în Scriptură, înseamnă de fapt una și aceeași. Se poate pune întrebarea: Oare următoarele texte Scripturale nu arată că legământul legii a fost încheiat la muntele Sinai și nu în Egipt? „Domnul, Dumnezeu nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. (5. Moise 5:2) „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, robul meu, căruia i-am dat în Horeb rândueli și porunci pentru tot Israelul!” (Mal. 4:4) „Lucrurile acestea trebuie luate într'alt înțeles: aceste sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.” (Galateni 4:24). Că aceste texte scripturale dovedesc ceva altul, vor face de cunoscut următoarele motive enumerate.

Ceeace s'a întâmplat pe muntele Sinai în legătură cu legământul legii, a avut loc aproximativ la cincizeci zile după eșirea copiilor lui Israel din Egipt. Ceeace s'a săvârșit la Sinai evident că era numai sfințirea sau întărirea aceleia ce s'a întâmplat în Egipt, pe timpul Paștelui. La Sinai s'a dat Israelitilor o explicație amănunțită a legământului legii. Mai întâi li s'a dat legea de bază, care se compune din cele zece porunci. După aceea au urmat singuraticile propoziții și prescripțiuni ale legii. Moise a însemnat legea după dictatul lui Iehova, și apoi a fost predată Israelitilor. Pelângă aceasta au fost jertfite niște animale și sângele a fost stropit peste altar și peste popor. Aceasta a fost confirmarea sau introducerea aceleia, ce s'a întâmplat în Egipt. La Paștele din Egipt Israelii au luat sângele mielului și l-au stropit pe stâl-

că i s'a dat orice putere în cer și pe pământ, (Matei 28:18) Deoarece a avut orice putere în cer și pe pământ, urmează de aici, că Domnul era înzestrat cu capacitatea, ca să îmbrace un trup după plăcerea sa, în care apoi putea să apară ucenicilor săi; și aceasta ne explică cum a putut să apară în diferite vremuri și în diferite timpuri ucenicilor săi. Dacă El ar fi apărut în trupul crucificat, atunci imediat L-ar fi cunoscut. Să ne amintim însă că Maria Magdalena, cu toată că L-a văzut, dar nu L-a recunoscut, până ce nu i-a vorbit în felul și modul Lui confidențial. Arătările Lui ce au urmat îndată după aceasta înaintea marturilor, sunt amintite și descrise în evangheliile și în diferitele epistole a scriitorilor Testamentului Nou.

(W. T. din 15 Septembrie 1933.)

pii și grinzile căsilor lor și întreaga familie era în casă. Această procedură era de același înțeles cu stropirea întregii case.

Dimpotrivă evenimentele dela muntele Sinai erau mai mult o cauză națională, când întregii națiuni s'a confirmat aceea, ce s'a fost făcut deja cu singuraticile căsuiciei, care erau o parte a națiunii. Din pricina legământului care a fost încheiat prin serbarea Paștelui, Iehova a lăsat Israelitilor să se împărtășească îndată de faloasele legământului, întrucât i-a eliberat din sclavia Egipteană. Aceasta a constituit răscumpărarea Israelitilor de sub apăsarea Egiptului, cum stă scris: „Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta.” (Isaia 43:3) „Nu ești tu acela, care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncurile mării, un drum pentru trecerea celor răscumpărați?” (Isaia 51:10) Egiptul a închipuit lumina, în care se află Israelii. Horeb este muntele lui Dumnezeu și închipue simbolic cerul. Era deci potrivit că în icona aceasta cartea legii la muntele Horeb și nu în Egipt a fost stropită cu sânge. Faptele arătate dovedesc așadar că legământul a fost încheiat în Egipt și confirmat sau sfințit la muntele Sinai.

Oare pentru ce a încheiat Iehova un legământ cu Israelii? Desigur nu pentru aceea, că doar ar fi meritat aceasta, sau că doar Iehova, ar fi fost obligat, cumva față de dânșii. Ei s'au murdărit cu idoli Egiptului. Pe vremea, când Dumnezeu era gata să-i scoală din Egipt, a zis: „Apeșădați fiecare uriciunile cari vă atrag privirile, și nu vă spureași cu idoli Egiptului! Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ez. 20:7) Aceasta dovedește că ei nu erau vrednici de favoarea lui Dumnezeu. Atunci totuși pentru ce a încheiat Dumnezeu un legământ cu dânșii? Iehova a încheiat legământul său cu Avraam, și acesta trebuia să fie înut în picioare. El a întărit legământul lui Isaac și Iacob. Acești oameni erau părinții lui Israel. Dumnezeu a iubit poporul Israel din pricina părinților lor. Apostolul a scris: „În ce privește alegerea, sunt

iubiți din pricina părinților lor.” (Romani 11:28) Prin profetul său a zis Dumnezeu: „Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Izrael, pe cari-i în Egipteni în robie, și mi-am adus aminte de legământul meu.” (2. Moise 6:5) Se spune aici că Dumnezeu și-a adus aminte de legământul său. De ce legământ și-a adus aminte? Natural că de legământul cu Avraam, deoarece legământul legii pe vremea aceea nu a fost încă încheiat. „De aceea spune copiilor lui Izrael: Eu sunt Iehova; Eu vă voi izbăvi din muncile cu cari vă apasă Egipteni, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăși.” — 2. Moise 6:6.

Iehova a promis că El va binecuvânta toate familiile de pe pământ prin „sămânța promisiunii” și binecuvântarea răscumpărării și a vieții le va transmite tuturor neamurilor și națiunilor de pe pământ. Iehova nu a putut și nici nu a vrut să folosească vre-o creatură care era în legământ cu Satan sau sedus de dușman, pentru executarea scopului său de a binecuvânta omenirea. Izraeliții s’au murdărit cu idoli, pe cari Satan le dădu Egiptenilor. Acum Dumnezeu a voit să dea lecțiune Izraeliților adecă urmașilor naturali ai lui Avraam, că nimeni nu poate să aparțină seminței promisiunii, care nu se lasă de nelegiuire. Izraeliții au trebuit să fie lămurii despre aceea ce este păcat. Dumnezeu a voit să le dea legea sa, prin care să poată câștiga cunoștință despre aceea, ce este păcat. Următoarele cuvinte a apostolului Pavel scrise sub inspirație dumnezeiască arată scopul legământului legii: „Prin lege a venit cunoștința păcatului” (Romani 3:20) „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege.” (Romani 7:7) „Căci înainte de lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este (în) în seamă câtă vreme nu este o lege.” (Romani 5:13) „Unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.” — Romani 4:15.

Dacă neamul omenesc era fără păcate, atunci nu era deloc lipsă pentru existența unei legi. Urmașii lui Avraam erau și sunt copiii lui Adam, care prin păcat a adus condamnare peste toți. (Romani 5:12) Legile nu sunt pentru oamenii drepti, ci pentru păcătoși. „Căci știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuși și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și de mamă.” (1. Timotei 1:9) Pavel cu ocazia explicării legământului legii, arată motivul pentru înțelegerea acesteia și spune: Atunci pentru ce este legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, pânăcând avea să vină „sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin ingeri, prin mâna unui mijlocitor. Astfel legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim săcolii neprihăniți prin credință.” — Galateni 3:19, 21.

Iehova este izvorul a orice viață, și nimeni care I se opune nu poate să primească viață vecinică. Satan, dușmanul dorește ca pe toți oamenii să-i facă dușmanii lui Dumnezeu, și dacă aceasta i-ar reuși, ar duce la nimicirea omului, fără spe-

ranță la viață. Pentru aceea dădu Dumnezeu legea Izraeliților spre binele lor și în interesul propășirei tuturor oamenilor. Să observăm că prima condiție a legii de bază se referă la Iehova ca singurul adevărat Dumnezeu. „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vre-o înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.” — 2. Moise 20:2-4.

Dogma învățată de preoșime, că ar fi trei dumnezei în unul, ce numesc ei „sfânta treime”, este în contradicție acută cu stabilirea de mai sus a legii de bază a lui Dumnezeu. Preoșii sfintei treimi învață poporul, că ar fi un Dumnezeu-tată, Dumnezeu-fiu și Dumnezeu-Spirit-Sfânt și toți trei ar fi una întreolaltă cu privire la putere, personalitate și vecinicie. Aceasta este în aspră contradicție cu prima poruncă mare.

La această mai vine că preoșii învață poporul că Maria ar fi mama lui Dumnezeu, și că ea ar posedea și ar exercita puterea, de mijlocire pentru iertarea păcatelor, din care pricină oamenii trebuie să se roage la dânsa pentru iertarea păcatelor. Da ei merg încă și mai departe în violarea cerinței clare a legii lui Dumnezeu, înfrucăt fac chipuri cioplite, înaintea cărora preoșii se închină, și preoșii aceștia indică și poporului, ca ei asemenea să se închine și să se roage acestor chipuri. Aceasta este o dovadă pe mai departe pentru faptul, că Satan, Diavolul este primul autor a învățături sfintei treimi, și autorul cinstirii și adorațiunii unei femei, și pe mai departe de a înghetămintă înaintea chipurilor cioplite.

Când Dumnezeu a dat poporului Izrael cele zece porunci, cari foarte potrivit se numesc legea de bază, i-a tras atențiunea asupra faptului că singura cale la viață este ascultarea față de Dumnezeu. Aceasta a făcut-o spre binele poporului. Năzuința Diavolului a fost îndreptată în spre aceea, ca să abată pe oameni de la Dumnezeu și în scopul acesta a folosit chiar pe preoșime. Că întru aceasta a înșelat preoșimea, sau că aceștia intențional și cu voia au procedat astfel, nu schimbă întru nimic împlinirea. Cu toate acestea devedește irevocabil, că preoșimea nicidecum nu reprezintă pe Domnul Dumnezeu. Domnul în repetate rânduri și-a înălțat Cuvântul și a adus pe cercetătorul adevărului aproape de adevărurile sale mari, pentru ca ei să poată cunoaște calea spre viața vecinică.

Toate legile sale sunt în armonie și bazate pe marele adevăr că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu. Satan a făcut necesară deciziunea chestiunii mari de discuție. „Cine este Dumnezeu?” Chestiunea de discuție trebuie să se decidă spre binele lui Iehova; și toți aceia, cari doresc să primească cândva viață trebuie să se pună pe partea lui Iehova. Iehova este drept și adevărat. Adevărul acesta mare l-a vestit Dumnezeu poporului Izrael la muntele Sinai. Dela acel timp încoace urma, ca legea să servească de îndrumător, ca să

conducă pe Izrael pe calea dreptății până la venirea „seminței făgăduinței”, prin care trebuia să fie județi binecuvântați. Fără de lege, fiecare iudeu ar fi fost abătut de la Dumnezeu până la vremea venirii lui Christos Isus, a Fiului iubit al lui Dumnezeu; și pentru aceasta nici unul din ei nu ar fi putut avea ocaziunea, ca să devină o parte a „sămânței”. Legământul legii s'a dat lui Izrael din pricina stărei sale păcătoase.

„Sămânța promisiunii” trebuie să fie devotată cu totul și fără rezerve lui Iehova Dumnezeu. Cineva, care cunoaște pe Dumnezeu și totuși își întoarce inima spre Satan, este necurat Dumnezeu a arătat lui Izrael prin legământul legii sale, ce s'a cerut de la poporul acesta, pentruca să fie sfânt înaintea Lui. De la vremea decând legământul, era „sfânt lui Iehova”. (Ieremia 2:3) Izraeliții erau poporul ales al lui Dumnezeu și nicidecum a Diavolului. Satan a adus sub stăpânirea sa toate celelalte națiuni. Dacă Izrael ar fi ascultat de lege până la venirea „seminței”, atunci pe vremea aceea ar fi primit ocazie, ca să devină o parte a acestei „semințe”. Dumnezeu a vorbit către poporul Izrael; „Imi vei fi o Împărăție de preoți și un neam sfânt.” — 2. Moise 19:6.

Dumnezeu a avertizat pe Izraeliți ca să nu facă vre-un legământ cu dușmanii lor, și le-a poruncit să se păzească de alți zei puși de Diavol. (2. Moise 23:32) El a poruncit poporului săucidă cu pietri pe fiecare bărbat și femeie din Izrael; cari s'ar închina și ar cinsti alți zei, fie soarele sau luna sau careva din oștile cerești. (5. Moise 17:2-5) Legea a dispus că întâi născuții lui Izrael să fie consacrați Domnului. Dumnezeu dădu lui Izrael diferitele așezăminte, cari să-l instruiască cu privire la calea dreptății. Aceste legi trebuiau să servească de îndrumător, ca să conducă pe Izraeliți pe calea dreaptă până la venirea lui Mesia, a „seminței promisiunii”. Aceste lucruri au fost descrise în spre folosul urmașilor lui Christos. — Romani 15:4.

Cuvântul lui Dumnezeu ca legea sa și voia sa exprimată asemenea servește scopului, ca să conducă și să învețe pe creștini, că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu; că planul său de mântuire va fi dus la îndeplinire prin Christos Isus, „sămânța promisiunii”; și că nu există alt nume sub cer între oameni în care oameni pot să fie împăcați și salvați. (Fapte 1:12) Dar preoțimea neagă Cuvântul lui Dumnezeu; ea neagă sângele vărsat al Mântuitorului și învață că oamenii posedă nemurire în sine și nu pot să moară; pe mai departe învață că omul prin năzuințele sale proprii se poate desvolta la perfecțiune. Aceasta este o dovadă pe mai departe pe lângă aceea, că preoțimea nu reprezintă interesul lui Dumnezeu și a lui Christos, ci pe Satan, Diavolul. Dumnezeu aduce acum la lumină adevărul despre aceasta chestiune și despre alte lucruri asemenea, pentruca poporul să cunoască necesitatea de a se abate de la așa-numita „Creștinătate”. Cine caută adevărul cu

seriozitate și sinceritate, aceluia Dumnezeu îi va arăta calea adevărată. — Psalm 25:9.

(W. T. din 15 Septembrie 1933).

IUBIȚI FRAȚI,

Cu bucurie ne folosim de ocazie, ca să redăm aici în puține cuvinte expresiunea mulțumirii noastre față de Iehova pentru harul său, că ne-a învrednicit cu slujba de martori pentru Numele său cel sfânt.

Cu credința, că un scurt istoric al activității grupei noastre pe câmpul de luptă va servi de îndemn tuturor martorilor credincioși ai lui Iehova din țara aceasta, veți vedea dovedit, cum marele Iehova poate să folosească aceste vase slabe spre mărirea Numei lui său.

Activitatea noastră, decând cu ajutorul Domnului am putut să începem o lucrare sistematică are un trecut de numai doi ani și jumătate. Dar bucuriile și binecuvântările de cari Domnul în acest timp ne-a făcut parte cu atâta bogăție, nu sunt numai pentru doi ani, ci ne vor întovărăși până la moarte. Orașul nostru numără peste o sută de mii de suflete și la început când am început a-l asedia, ni s'a părut de necrezut, că vom avea puțința, ca să-l cucerim și să intrăm și în cele mai pompoase palate. Ce este cu neputință pentru oameni este cu puțință Domnului. Astăzi cu inima plină de laudă în Domnul putem spune, că nu numai odată, dar chiar de trei ori am cucerat întreg orașul, din stradă în stradă, din casă în casă, de la colibă și până la palat. În acest lucru Domnul în mare măsură ne-a binecuvântat și mulțumirea noastră față de el numai așa îl putem dovedi într'adevăr, dacă dăm ascultare poruncilor sale (Apocalips 12:17) Ce privește lucrul la sate, în partea aceasta a activității noastre putem spune că Iehova ne-a împărțit în mai multă binecuvântare ca la oraș. Cu ajutorul lui Iehova în acești doi ani am cercetat peste 50 de sate, pe multe din ele chiar de două ori. Poporul este foarte apăsător și trebuie să îndure o mizerie din ce în ce mai mare. Vestea adevărului a fost pentru ei o mângâiere ce nu se poate descrie. Adesea am plâns împreună cu ei, și mângâierea lor primită din cuvintele adevărului a fost un îndemn și pentru noi, ca să ducem lupta până la porți.

Rezultatul acestei activități a grupei noastre, care numără aproximativ 20 de lucrători activi este după cum urmează:

Orașul s'a lucrat de 3 ori.
Sate lucrate 50; din care multe de două ori.
S'au pus peste osutămii mărturie.
S'au pus în mâna poporului
600 cărți legate în pânză și
9500 broșuri.

Rezultatul pe care însă noi nu-l vedem, nici nu-l putem aprecia, este de fapt adevăratul rezultat. Lucrul nu este al nostru ci al lui Iehova, și lucrul este binecuvântat de el, pentruca nici un corp să nu se mândrească cu capacitățile sale. Ce ar putea face un vas slab de lut? (2. Corinteni 4:7).

Grupa din Cluj a martorilor
lui Iehova.